

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace ochrany práv zaměstnanců**, se sídlem Družební 1004/4, Kopřivnice, zast. Mgr. Ivetou Horáčkovou, advokátkou, se sídlem K Nemocnici 166/14, Nový Jičín, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně a žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2015, č. j. 9 A 68/2015 – 34,

t a k t o:

- I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2015, č. j. 9 A 68/2015 – 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Ivetě Horáčkové, advokátce, se sídlem K Nemocnici 166/14, Nový Jičín, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předcházející řízení

[1] Žalobou podanou u Nejvyššího správního soudu dne 19. 2. 2015 se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným postupem žalovaného, jenž měl spočívat v jeho rozhodnutí ze dne 15. 12. 2014, č. j. 2014/25579-52/51 (dále též „přezkoumávané

rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), kterým ministryně práce a sociálních věcí zamítla rozklad žalobkyně proti usnesení žalovaného ze dne 28. 3. 2014, č. j. 2014/11452523. Uvedeným rozhodnutím žalovaný podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastavil řízení o určení zprostředkovatele ve sporu o uzavření kolektivní smlouvy mezi žalobkyní a zaměstnavatelem – společností ARRIVA MORAVA a.s., se sídlem Vítkovická 3133/5, Ostrava. Žalobkyně se konkrétně domáhala zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, určení zprostředkovatele v předmětné věci přímo soudem, vyslovení neplatnosti kolektivní smlouvy ze dne 11. 12. 2014, vyslovení nezákonnosti jednání a postupu žalovaného, uložení povinnosti žalovanému k náhradě škody ve výši 300.000 Kč, vyslovení nezákonnosti jednání a postupu společnosti ARRIVA TRANSPORT ČESKÁ REPUBLIKA a.s., IČ: 273 68 815, se sídlem Křižíkova 148/34, Praha 8, a ostatních dotčených odborových organizací spolu s uložení povinnosti k náhradě škody ve výši 300.000 Kč, zákazu pokračování v nezákonnostech ze strany žalovaného, společnosti ARRIVA TRANSPORT ČESKÁ REPUBLIKA a.s., jakož i ostatních dotčených odborových organizací.

[2] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 3. 2015, č. j. Na 66/2015 – 11, postoupil věc Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který následně usnesením ze dne 31. 7. 2015, č. j. 9 A 68/2015 – 34, žalobu podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“), odmítl. V odůvodnění rozhodnutí městský soud uvedl, že z podání žalobkyně a jejích jednotlivých návrhů shledal, že žaloba nesplňuje podmínky pro projednání věci ve správním soudnictví. V části žaloby směřující proti zaměstnavateli a ostatním odborovým organizacím se žalobkyně domáhá ochrany ve správním soudnictví nesprávně z důvodu, že mezi žalobkyní na jedné straně a zmíněnými subjekty na straně druhé nejde o veřejnoprávní vztah, jelikož tyto subjekty nejsou orgány uvedenými v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nerozhodují ve věcech v oblasti veřejné správy o veřejných subjektivních právech fyzických a právnických osob.

[3] Žalované ministerstvo je naproti tomu správním orgánem rozhodujícím v oblasti veřejné správy. Poskytnutí ochrany ve správním soudnictví je však podmíněno tím, že rozhodnutí či jiný akt nebo nečinnost správních orgánů vychází z pravomoci těchto orgánů v oblasti veřejné správy a je jimi zasahováno do veřejných subjektivních práv fyzických nebo právnických osob, což v projednávané věci není splněno. Předmětný spor je sporem ve věci kolektivního vyjednávání podle zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání (dále jen „zákon o kolektivním vyjednávání“). Ve světle judikatury Nejvyššího soudu se jedná o spory, v nichž je dána pravomoc soudů v občanskoprávním řízení, neboť tyto spory – tzv. kolektivní pracovní spory – vznikají z kolektivních pracovních vztahů, tj. vztahů mezi zaměstnavatelem a odborovou organizací. Pokud jde o postavení žalovaného, jde o orgán státní správy, který má dle zákona o kolektivním vyjednávání pravomoc vydat rozhodnutí o určení zprostředkovatele pro účely jednání v pracovněprávním vztahu při uzavření kolektivní smlouvy. Jelikož žalovaný v tomto vztahu vystupuje jako orgán moci výkonné v mezích své pravomoci v soukromoprávní věci, v projednávané věci je podle § 7 odst. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „občanský soudní řád“ nebo „o. s. ř.“), dána pravomoc civilních soudů. Je proto vyloučeno, aby se městský soud zabýval i tvrzeními žalobkyně o zásazích a nečinnosti žalovaného, kterými pouze doprovází své námitky proti rozhodnutí, jež má být předmětem soudního přezkumu.

pokračování

II.

Obsah kasačních stížností a dalších navazujících vyjádření

[4] Proti usnesení městského soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 9 A 68/2015 – 34, (dále též „napadené usnesení“), podala včasnou kasační stížnost žalobkyně (dále též „stěžovatelka č. 1“) i žalovaný (dále též „stěžovatel č. 2“). Stěžovatelka č. 1 současně požádala soud o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud těmto žádostem vyhověl usnesením ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Ads 208/2015 – 61.

II. A

Kasační stížnost stěžovatelky č. 1

[5] Stěžovatelka č. 1 uplatňuje v kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Městskému soud v první řadě vytýká, že nerozhodl o jejím návrhu na ustanovení zástupce, který by odstranil nedostatky a nesrozumitelnost podané žaloby. Městský soud přitom k odstranění vad podání nevyzval ani samotnou stěžovatelku č. 1, která dále namítá, že stěžovatel č. 2 jakožto ústřední orgán státní správy nemá jakoukoliv pravomoc rozhodovat ve věcech soukromého práva. Pokud by tomu tak bylo, byl by na rovině s rozhodcem, což je dle stěžovatelky č. 1 výklad nelogický a absurdní. Městskému soudu přisvědčuje potud, že případné následné stanovisko zprostředkovatele nebo rozhodce lze označit za rozhodnutí soukromoprávní, přezkoumávané rozhodnutí nicméně již takovou povahu nemá. Stěžovatelka č. 1 současně vyjadřuje přesvědčení, že městský soud jí neposkytl dostatečnou ochranu před porušováním jejích práv ze strany ostatních odborových organizací působících u zaměstnavatele.

[6] Podáním ze dne 10. 10. 2015 odstranila stěžovatelka č. 1 k výzvě soudu vady kasační stížnosti, když specifikovala, že kasační stížnost byla podána jí jakožto odborovou organizací, nikoliv panem Janem Murkem (předseda stěžovatelky č. 1) jakožto fyzickou osobou. V předmětném podání dále setrvala na svém procesním stanovisku a doplnila některé skutečnosti, jež jsou dle jejího názoru významné v procesu kolektivního vyjednávání probíhajícím u zaměstnavatele, u něhož působí. Obdobné doplnění učinila také v podání ze dne 26. 10. 2015, v němž současně navrhla, aby jí byla přiznána náhrada škody ve výši 100.000 Kč, jakož i náhrada nákladů řízení ve výši 500 Kč, které jí měly vzniknout použitím tiskárny, papíru a zasíláním doporučených dopisů. Okolnosti související s kolektivním vyjednáváním dokládá stěžovatelka č. 1 značným množstvím dokumentů a odkazů na webové stránky.

[7] Stěžovatel č. 2 reagoval na kasační stížnost stěžovatelky č. 1 vyjádřením ze dne 21. 10. 2015, v němž navrhl její zamítnutí, a to z důvodu, že argumentace v ní obsažená se dotýká meritorního posouzení projednávané věci a nikoliv podstatné otázky, kterou v tomto řízení představuje odmítnutí žalobního návrhu.

[8] Poté, co byla stěžovatelce č. 1 Nejvyšším správním soudem ustanovena zástupkyně pro řízení o kasační stížnosti, Mgr. Iveta Horáčková, advokátka, doplnila stěžovatelka

č. 1 prostřednictvím jmenované advokátky svou kasační stížností podáním ze dne 15. 12. 2015. V doplnění uvedla, že se žalobou podanou u městského soudu domáhala ochrany před nezákonným postupem stěžovatele č. 2, který měl spočívat ve vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Usnesení, kterým městský soud její žalobu odmítl, je pak nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., a to konkrétně z důvodu nesprávného posouzení povahy přezkoumávaného rozhodnutí, jakožto aktu spadajícího do oblasti soukromého práva. Pracovní právo je přitom odvětvím, v rámci něhož se prolínají prvky soukromého i veřejného práva. Zejména v otázce kolektivního vyjednávání (včetně otázky týkající se určení osoby zprostředkovatele) se pak jedná o oblast práva veřejného. Projednávaná věc tak patří do pravomoci soudů ve správním soudnictví, a nebylo tudíž namístě podanou žalobu odmítnout. S ohledem na uvedené stěžovatelka č. 1 navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení i přezkoumávané rozhodnutí, resp. aby zrušil napadené usnesení a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

II. B

Kasační stížnost stěžovatele č. 2

[9] Stěžovatel č. 2 uplatňuje v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost napadeného usnesení, kterou spatřuje v posouzení povahy merita projednávané věci (tj. problematiky určení zprostředkovatele) jako soukromoprávního institutu. Dle názoru stěžovatele č. 2 je rozhodnutí o určení zprostředkovatele projevem jeho vrchnostenské pravomoci, když v pozici ústředního orgánu státní správy ingeruje do sporů vzniklých v oblasti kolektivního vyjednávání, koriguje jejich průběh a předchází další eskalaci napětí na pracovišti. Jedná se proto o autoritativní právní akt, kterým stát v rámci institutů veřejného práva zasahuje do kolektivního vyjednávání. Eliminování sporů mezi zaměstnavatelem a jeho zaměstnanci je v obecném zájmu, neboť směřuje k zajištění řádného výkonu pracovní činnosti v přijatelných pracovních podmínkách. Samotné pracovní právo obsahuje taktéž prvky veřejného práva, mezi něž stěžovatel č. 2 řadí právě i přezkoumávané rozhodnutí. Má za to, že při určení zprostředkovatele pro konkrétní kolektivní spor neexistuje žádný soukromoprávní poměr, pro stanovení pravomoci soudu se tudíž § 7 o. s. ř. neuplatní. Závěrem stěžovatel č. 2 dodává, že právo na určení zprostředkovatele je právem založeným veřejnoprávním předpisem – zákonem o kolektivním vyjednávání – bez ohledu na to, že zprostředkovatel následně řeší věc soukromoprávního charakteru (kolektivní pracovněprávní spor). V posuzovaném případě je proto dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. S ohledem na uvedené stěžovatel č. 2 navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka č. 1 reagovala na kasační stížnost stěžovatele č. 2 vyjádřením ze dne 28. 10. 2015, v němž konstatovala, že stěžovatel č. 2 ji po celou dobu správního řízení nezákonně omezoval a v součinnosti se společností ARRIVA MORAVA a.s., jakož i ostatními odborovými organizacemi působícími u této společnosti, porušoval její práva. Současně namítla, že stěžovatel č. 2 účelově provádí volný výklad zákona o kolektivním vyjednávání a vyjádřila domněnku o možné spolupráci mezi stěžovatelem č. 2 a městským soudem, čemuž má nasvědčovat i vydání napadeného usnesení. Stěžovatelka č. 1 následně

pokračování

doplnila další skutečnosti, které jsou dle jejího názoru významné pro meritorní posouzení projednávané věci.

III.

Posouzení kasačních stížností Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při přezkoumání napadeného usnesení v první řadě hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že kasační stížnosti mají požadované náležitosti, byly podány včas a osobami k tomu oprávněnými (§ 103 a § 106 s. ř. s.), stěžovatelé jsou řádně zastoupeni advokátem (stěžovatelka č. 1), resp. jednají zaměstnancem majícím vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (stěžovatel č. 2; § 105 odst. 2 s. ř. s.) a není namístě kasační stížnosti odmítnout pro nepřipustnost (§ 104 s. ř. s.).

[12] Zdejší soud následně posoudil důvodnost kasačních stížností v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnosti jsou důvodné.

[14] Úvodem nutno předeslat, že podstatou projednávané věci je posouzení otázky zákonnosti odmítnutí žaloby stěžovatelky č. 1 v předcházejícím řízení vedeném před městským soudem. Napadené usnesení městského soudu je tak rozhodnutím procesního charakteru, v němž se soud meritem věci nezabýval. Nebylo-li městským soudem rozhodováno ve věci samé, nemůže se v této fázi řízení ani zdejší soud zabývat argumentací stěžovatelky č. 1 související s důvodností podané žaloby (to znamená, že zdejší soud nemohl hodnotit, zda bylo namístě žalobu zamítnout, anebo přezkoumávané rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení). Takové přezkoumání by bylo možno učinit až v případě, vydal-li by rozhodnutí ve věci nejdříve městský soud. Z povahy věci proto nelze vyhovět návrhu stěžovatelky č. 1 a spolu s napadeným usnesením městského soudu zrušit rovněž přezkoumávané rozhodnutí žalovaného.

[15] Z uvedeného taktéž plyne, že jediným kasačním důvodem, jež lze proti usnesení o odmítnutí žaloby účinně namítat, je důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a sice nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že i usnesení o odmítnutí žaloby může být nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Zdejší soud proto přihlédl také k argumentaci stěžovatelky č. 1 týkající se nesprávného právního posouzení, když tuto argumentaci posuzoval právě ve vztahu ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[16] Oba stěžovatelé se ve své argumentaci ke kasačnímu důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) fakticky shodují v tom, že napadené rozhodnutí žalovaného je dle jejich názoru aktem vydaným v oblasti veřejného práva, z čehož pak dovozují, že pro jeho přezkoumání je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud uvážil o této otázce následovně.

[17] Podle § 2 s. ř. s. „[v]e správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.“

[18] Podle § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona „[s]oudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen -správní orgán-).“

[19] Podle § 7 odst. 1 o. s. ř. „[v] občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.“

[20] Podle § 7 odst. 2 téhož zákona „[s]pory a jiné právní věci uvedené v odstavci 1, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek uvedených v části páté tohoto zákona.“

[21] Podle § 1 zákona o kolektivním vyjednávání „[z]ákon upravuje kolektivní vyjednávání mezi odborovými organizacemi a zaměstnavateli nebo jejich organizacemi, za případné součinnosti státu, jehož cílem je uzavření kolektivní smlouvy.“

[22] Podle § 11 odst. 1 téhož zákona „[s]mluvní strany si po dohodě mohou ve sporu zvolit zprostředkovatele. Přijetím žádosti zprostředkovatelem je řízení před zprostředkovatelem zahájeno. Smluvní strany a zprostředkovatel jsou povinni si vzájemně poskytovat požadovanou součinnost.“

[23] Podle § 11 odst. 2 téhož zákona „[n]edohodnou-li se smluvní strany na zprostředkovateli, určí zprostředkovatele ze seznamu zprostředkovatelů a rozhodců vedeného ministerstvem na návrh kterékoliv ze smluvních stran příslušné ministerstvo. Doručením rozhodnutí o určení zprostředkovatele je řízení před zprostředkovatelem zahájeno. Ve sporu o uzavření kolektivní smlouvy může být takový návrh podán nejdříve po uplynutí 60 dnů od předložení písemného návrhu na uzavření této smlouvy.“

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatelů, že pracovní právo je zcela bezpochyby právním odvětvím soukromoprávním, do nějž však přesahují i prvky veřejnoprávní regulace. V režimu zákona o kolektivním vyjednávání, jakožto základního právního aktu upravujícího kolektivní pracovněprávní vztahy, se tato skutečnost projevuje zejména v tom, že kolektivní vyjednávání se na jedné straně sice uskutečňuje mezi rovnými subjekty soukromého práva, tzn. odborovými organizacemi a zaměstnavateli nebo jejich organizacemi, nicméně na straně druhé do těchto vztahů za zákonem stanovených podmínek ingeruje též stát, který stranám kolektivního sporu poskytuje určitou součinnost, a to v zájmu jeho řádného a pokojného urovnání, čímž do jisté míry napomáhá prevenci před případnými stávkami, jež mohou v některých případech ovlivnit rovněž

pokračování

právní sféru jiných než kolektivního vyjednávání zúčastněných osob. Přispívání k vyřešení kolektivních sporů ze strany státu je tak částečně otázkou veřejného zájmu.

[25] Zmíněnou státní ingerenci do vztahů vznikajících při kolektivním vyjednávání lze spatřovat např. v činnosti žalovaného – Ministerstva práce a sociálních věcí – spočívající v určení rozhodce pro kolektivní spor podle § 13 odst. 2 zákona o kolektivním vyjednávání [institut rozhodce dle zákona o kolektivním vyjednávání je ostatně judikaturou považován za orgán veřejné moci *sui generis*, jenž autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech stran kolektivní smlouvy, které s ním nejsou v rovném postavení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/01, publ. ve svazku 23 na str. 375 Sb.n.u.US; dostupné na <http://nalus.usoud.cz>)], nebo právě v předmětném případě přezkoumávaném určení zprostředkovatele podle § 11 odst. 2 téhož zákona.

[26] Pro posouzení projednávané věci je tak určující zodpovězení otázky, o jaké právní skutečnosti bylo žalovaným ve správním řízení rozhodováno. Za zcela zásadní považuje Nejvyšší správní soud nutnost odlišení rozhodnutí žalovaného o určení zprostředkovatele od případného následného výsledku, k němuž je zprostředkovatel v rámci kolektivního sporu cíleně určován, a jímž je jisté „podání pomocné ruky“ stranám kolektivní smlouvy při jejím uzavírání (nutno připomenout, že zprostředkovatel, na rozdíl od rozhodce určeného podle § 13 zákona o kolektivním vyjednávání, není oprávněn vydat autoritativní rozhodnutí, nýbrž toliko poskytnout návrh na řešení sporu, který strany smlouvy mohou akceptovat či nikoliv – viz § 12 zákona o kolektivním vyjednávání). Zatímco návrh na řešení sporu se dotýká přímo soukromoprávního postavení stran kolektivní smlouvy, když předurčuje jejich právní vztahy, rozhodnou-li se na jeho základě kolektivní smlouvu uzavřít, samotným určením zprostředkovatele pro konkrétní kolektivní spor není dle názoru zdejšího soudu soukromoprávní sféra stran kolektivní smlouvy nikterak přímo ovlivněna (srov. v této souvislosti přiměřeně závěry Nejvyššího správního soudu související s otázkou přezkoumávání rozhodnutí o zařazení osob do evidence žadatelů vhodných ke zprostředkování osvojení dítěte, ve srovnání se samotným rozhodnutím o osvojení, vyslovené v rozsudku ze dne 20. 3. 2015, č. j. 4 Ads 12/2015 – 46, publ. pod č. 3234/2015 Sb. NSS; dostupné na www.nssoud.cz). Shora popsané platí stejně tak pro vztah mezi rozhodnutím žalovaného o určení rozhodce a následným meritorním rozhodnutím tohoto rozhodce, o němž již zákon výslovně stanoví, že je přezkoumatelné soudem podle ustanovení občanského soudního řádu (viz § 14 odst. 2 věta třetí zákona o kolektivním vyjednávání).

[27] S ohledem na uvedené lze uzavřít, že přezkoumávaným rozhodnutím k přímému zásahu do soukromoprávní sféry stěžovatelky č. 1 nedošlo. Jelikož ale stěžovatelka č. 1 mohla být v důsledku jeho vydání zkrácena na svých právech (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.), je toto rozhodnutí přezkoumatelné správními soudy v řízení podle soudního řádu správního. Napadené usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby proto zdejší soud shledal nezákonným.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Na základě shora popsaných důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné; napadené usnesení proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[29] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Na Městském soude v Praze proto nyní bude, aby v dalším řízení předmětnou věc projednal a meritorně o ní rozhodl. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že tento závěr platí pouze ve vztahu k přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného, nikoliv již ve vztahu k ostatním návrhům stěžovatelky č. 1 (srov. odst. [1] tohoto rozsudku), které jsou zcela zjevně mimo rámec rozhodování ve správním soudnictví [ve správním soudnictví rozhodují soudy toliko o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.), žalobách na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), žalobách na ochranu před jeho nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.; ačkoliv stěžovatelka č. 1 v žalobě navrhuje, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v nezákonnostech, z kontextu je zřejmé, že tvrzené nezákonnosti souvisejí právě s přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného, není tudíž namístě posuzovat věc jako nezákonný zásah), dále ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda (§ 88 a násl. s. ř. s.), ve věcech politických stran a politických hnutí (§ 94 a násl. s. ř. s.), o tzv. kompetenčních žalobách (§ 97 a násl. s. ř. s.), a ve věcech souvisejících se zrušením opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a a násl. s. ř. s.), resp. se zrušením služebního předpisu (§ 101e a násl. s. ř. s.)]. V jakýchkoliv jiných věcech není dána pravomoc správních soudů věc projednat a rozhodnout. Z tohoto důvodu nemohl ani Nejvyšší správní soud rozhodnout o návrhu stěžovatelky č. 1 na náhradu škody ve výši 100.000 Kč (srov. odst. [6] tohoto rozsudku).

[30] V novém rozhodnutí ve věci rozhodne městský soud též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

[31] Odměna a náhrada hotových výdajů zástupkyni stěžovatelky č. 1 Mgr. Ivetě Horáčkové, advokátce, byla stanovena za dva úkony právní služby, a to první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, a písemné podání – doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 12. 2015 – podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tyto úkony náleží zástupkyni stěžovatelky č. 1 odměna ve výši 6.200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6.800 Kč. Protože zástupkyně stěžovatelky č. 1 je plátkyní daně z přidané hodnoty (viz veřejně přístupný rejstřík ekonomických subjektů vedený Ministerstvem financí), zvyšuje se odměna o příslušnou zákonnou sazbu této daně (21 %) vypočtenou z přiznané odměny a náhrady hotových výdajů, v daném případě tedy

pokračování

o částku 1.428 Kč. Zástupkyni stěžovatelky č. 1 tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu